

Sygn. akt **II AKa 228/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 r. sprawy

M. S.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt II K 125/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz wydatki związane z dojazdem do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w kwocie 183,87 (stu osiemdziesięciu trzech 87/100) złotych;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Małgorzata Jankowska Maciej Żelazowski Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 228/15

UZASADNIENIE

M. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 12 listopada 2007 r., sygn. akt II K 224/07:

a) za ciąg przestępstw z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnionych w okresie od 3 czerwca 2007 r. do 1 lipca 2007 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

b) za czyn z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 11 lipca 2007 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 września 2008 r., sygn. akt XI K 793/08:

a) za czyn z art. 62 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 8 kwietnia 2008 r. na karę grzywny 50 stawek dziennych po 10 zł,

b) za czyn z art. 58 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 8 kwietnia 2008 r. na karę grzywny 60 stawek dziennych po 10 zł,

za które to przestępstwa wymierzono karę łączną grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł.

3. Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II K 207/07:

a) za ciąg przestępstw z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnionych w okresie od 17 sierpnia 2006 r. do 31 października 2006 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

b) za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony dniu 26 lipca 2006 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa wymierzono karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary orzeczone w sprawach II K 224/07 i II K 207/07 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 21 lutego 2011 r., sygn. akt II K 613/10.

4. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 7 lipca 2009 r., sygn. akt II K 488/08 za czyn z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony w dniu 4 czerwca 2008 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności.

5. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 14 września 2009 r., sygn. akt II K 534/09 za czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony w dniu 19 lutego 2008 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary orzeczone w sprawach II K 534/09 i II K 488/08 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 21 lutego 2011 r., sygn. akt II K 613/10.

6. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. akt II K 117/10 za czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony w dniu 25 września 2009 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 stawek dziennych po 10 zł.

7. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 25 sierpnia 2010 r., sygn. akt VII K 569/10 za czyn z art. 242§3 kk popełniony w dniu 3 grudnia 2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

8. Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 27 maja 2011 r., sygn. akt VI K 693/10:

a) za czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk popełniony w dniu 31 grudnia 2009 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywny 120 stawek dziennych po 40 zł,

b) za czyn z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk popełniony w dniu 17 grudnia 2009 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny 60 stawek dziennych po 40 zł,

c) za czyn z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 2 stycznia 2010 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

d) za czyn z art. 224§2 kk popełniony w dniu 21 grudnia 2009 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, za które to przestępstwa wymierzono kary łączne 8 lat pozbawienia wolności i grzywny 150 stawek dziennych po 40 zł.

9. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 października 2011 r., sygn. akt VII K 935/11 za czyn z art. 242§1 kk popełniony w dniu 8 czerwca 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

10. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt II K 90/08:

a) za ciąg przestępstw z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk i z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk popełnionych w okresie od 28 lutego 2006 r. do 12 lutego 2007 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywny 250 stawek dziennych po 50 zł,

b) za ciąg przestępstw z art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk popełnionych w okresie od 1 listopada 2005 r. do 1 grudnia 2006 r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

c) za czyn z art. 258§1 kk popełniony w okresie od 1 lipca 2006 r. do 15 lutego 2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa wymierzono karę łączną 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

11. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 9 maja 2012 r., sygn. akt II K 1658/10 za czyn z art. 284§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony w dniu 20 maja 2009 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

12. Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 17 sierpnia 2010 r., sygn. akt VI W 206/10 za wykroczenie na karę 5 dni aresztu.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem łącznym z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt II K 125/15:

I. na podstawie art. 91§2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku połączył orzeczone wobec skazanego M. S. wyrokami opisanymi

w części wstępnej wyroku w punktach **1, 3 i 10**, to jest w sprawach II K 224/07 Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu, II K 207/07 Sądu Rejonowego w Myśliborzu i II K 90/08 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. kary jednostkowe pozbawienia wolności

i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej pozbawienia wolności okresy odbytych kar, i tak:

- w sprawie Sądu Rejonowego w Słubicach o sygn. II K 613/10 (wyrok łączny punkt II) okresy od 11.07.2007r. do 23.10.2007r., od 16.11.2007r. do 22.11.2007r., od 17.06.2008r. do 28.08.2009r., od 2.01.2010r. do 6.04.2010r. i od 20.05.2011r. do 17.08.2013r.,

- w sprawie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 90/08 okres od 13.02.2007r. do 4.05.2007r.,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku połączył orzeczone wobec skazanego M. S. wyrokami opisanymi w części wstępnej wyroku w punktach **6-8 i 11**, to jest w sprawach II K 117/10 Sądu Rejonowego w Słubicach, VII K 569/10 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp., VI K 693/10 Sądu Rejonowego w Gryfinie i II K 1658/10 Sądu Rejonowego

w Gorzowie Wlkp. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu kary łączne 9 (dziewięć) lat pozbawienia wolności i 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł (czterdzieści złotych),

IV. na podstawie art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie III kary łącznej pozbawienia wolności okresy odbytych kar, i tak:

- w sprawie Sądu Rejonowego w Słubicach o sygn. II K 117/10 okres od 26.05.2010r. do 26.12.2010r.,

- w sprawie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. VII K 569/10 okres od 20.01.2011r. do 20.05.2011r.,

- w sprawie Sądu Rejonowego w Gryfinie o sygn. VI K 693/10 okres od 17.11.2014r. do 6.11.2015r.,

V. w pozostałym zakresie umorzył postępowanie,

VI. do odrębnego wykonania pozostawił inne rozstrzygnięcia wynikające z połączonych wyroków,

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 147,60 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę udzieloną z urzędu,

VIII. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej przez Sąd I instancji wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności, wyrażającej się w wymierzeniu wobec M. S. kary 9 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 160 stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 zł podczas gdy analiza poszczególnych kar oraz czynów opisanych w wyrokach II K 1658/10, II K117/10, VII K 569/10 oraz VI K 693/10, jak również postawa oskarżonego, jego dotychczasowe zachowanie w ZK, stosunki majątkowe i osobiste prowadzi do konstatacji, iż tak wymierzona kara łączna -jawi się jako rażąco surowa,

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie uznanie, iż zachowanie skazanego w ZK jest stosunkowo poprawne, podczas gdy treść opinii jednoznacznie wskazują na dobre i prawidłowe funkcjonowanie skazanego w warunkach ZK, zatem Sąd I instancji nie uwzględnił w dostatecznym stopniu okoliczności dotyczących osoby skazanego.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III w zakresie kary łącznej poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 150 stawek, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

2. zwolnienie skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem przed Sądem II instancji,

3. zasądzenie kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu zgodnie ze spisem kosztów przedłożonym na terminie rozprawy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna.

W pierwszej jednak kolejności, jeszcze przed odniesieniem się do zarzutów apelacji, stwierdzić należy w związku ze zmianą z dnia 1 lipca 2015 r. przepisów dotyczących kary łącznej, że w sprawie nie miała zastosowania reguła określona w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.396), która stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego (a więc przepisów dotyczących kary łącznej), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 r. W przypadku bowiem M. S. jego ostatnie prawomocne skazanie miało miejsce w dniu 9 maja 2012 r. (w sprawie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygnaturze II K 1658/10), a tym samym należało stosować przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu sprzed zmian obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r., jak prawidłowo uczynił to Sąd I instancji.

Dalej zauważyć należy, że apelujący zaskarżył jedynie rozstrzygnięcie Sądu I instancji zawarte w punkcie III wyroku z dnia 6 listopada 2015 r. zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonych kar łącznych 9 lat pozbawienia wolności oraz 160 stawek dziennych grzywny w kwocie po 40 złotych. Tym samym apelujący nie kwestionował, ani zasadności zastosowania przez Sąd I instancji przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., ani prawidłowości oceny tego, które czyny pozostają w związku realnym, a tym samym tego, które kary winny zostać objęte wyrokiem łącznym. W tej zatem sytuacji oraz mając na uwadze fakt, że w obu wskazanych wyżej zakresach kontestowane rozstrzygnięcie Sądu I instancji jawiło się jako w pełni prawidłowe, przeto poza uwagą poczynioną na wstępie w rozważanym tutaj zakresie dowołać należało się do wywodów zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w pełni je oczywiście podzielając.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacji stwierdzić należy, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Kara łączna stanowi bowiem niejako podsumowanie przestępczej działalności skazanego, a zastosowanie określonej metody łączenia kar uzależnione jest od ustalenia przede wszystkim stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego występującego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Należy mieć również w polu widzenia zachowanie skazanego w okresie odbywania kary, jak również dane o jego warunkach rodzinnych, majątkowych, czy zdrowotnych.

Analizując zatem sprawę przez pryzmat powyższych okoliczności, nie sposób było podzielić wywodów apelującego co nadmiernej, rażącej, surowości orzeczonej kontestowanym wyrokiem łącznym, kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności. Wbrew bowiem wywodom apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił stopień związku podmiotowo-przedmiotowego przestępstw, orzeczone za które kary podlegały łączeniu. Sąd ten dostrzegł zatem (nie pominął, jak twierdzi apelujący) wskazywany w apelacji dość bliski związek czasowy poszczególnych przestępstw (popełnione one zostały w okresie od 20 maja 2009 r. do 2 stycznia 2010 r.), ale jednocześnie zasadnie wskazał, że przestępstwa te skierowane zostały przeciwko różnym dobrom chronionym prawnie. Skazany bowiem dopuścił się przestępstw przeciwko mieniu, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, czy przestępstwa związanego z naruszeniem ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Co więcej, w ramach przestępstw przeciwko mieniu dopuścił się różnych ich rodzajów – rozboju, kradzieży, kradzieży z włamaniem, czy przywłaszczenia. Niewątpliwie zatem związek poszczególnych przestępstw w rozważanym tutaj zakresie nie był duży. Apelujący zupełnie natomiast pominął kwestię związku podmiotowego poszczególnych przestępstw. Ten zaś był wyjątkowo słaby, gdy zważy się, że skazany popełnił przestępstwa na szkodę wielu różnych pokrzywdzonych i w tych wypadkach, w których nie działał sam, wspólnie i w porozumieniu z różnymi osobami.

Ostatecznie zatem uwzględnienie łącznie wszystkich wymienionych wyżej okoliczności wskazywało, że generalnie związek podmiotowo-przedmiotowy poszczególnych przestępstw nie był na tyle silny, by nakazywał zastosowanie innej niż przyjęta przez Sąd I instancji zasady łączenia kar pozbawienia wolności. Nie sposób przy tym pominąć faktu, że popełnienie dużej ilości przestępstw winno skutkować przesuwaniem zasady asperacji w kierunku zasady kumulacji. W innym bowiem przypadku dochodziłoby do premiowania sprawcy popełniającego dużą ilość czynów zabronionych.

Nie sposób było również uznać, aby Sąd I instancji zbyt małą wagę przyłożył do prawidłowego funkcjonowania skazanego w zakładzie karnym. Sąd ten bowiem miał na uwadze postawę skazanego w warunkach izolacji, ale zasadnie

uznał ją za jedynie poprawną. Wprawdzie skazany w zakładzie karnym zachowuje się prawidłowo, był wielokrotnie nagradzany regulaminowo, karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, a do popełnionych przestępstw wyraża krytyczny stosunek, ale jednocześnie w jego postawie zdarzyły się bardzo negatywne zjawiska, takie jak próba ucieczki, czy brak powrotu z przepustki. Nie sposób zatem, wbrew wywodom apelacji, uznać postawy skazanego za wzorowej, albowiem wniosek taki oparty zostałby jedynie na podstawie wycinka pobytu skazanego w izolacji i przez pryzmat tylko części okoliczności. Jednocześnie nie sposób zgodzić się apelującym co do tego, że skoro za niektóre negatywne zachowania w zakładzie karnym skazany został ukarany, to zachowań tych nie należało uwzględniać przy analizie postawy skazanego w jednostce penitencjarnej. Wniosek taki skutkowałby ułomnością oceny zachowania skazanego w czasie izolacji i przyjmowaniem fikcji, wbrew oczywistym i nieraz, tak jak w przypadku skazanego, bardzo groźnym przejawom niesubordynacji. Ponadto czym innym jest sam fakt skazania za określone przestępstwo, a czym innym ocena postawy skazanego w pewnym okresie. Nie sposób zatem uznać, aby dochodziło do niejako dwukrotnego uwzględniania tej samej okoliczności, co wydaje się, że sugerował apelujący.

Sąd I instancji nie popełnił zatem błędu w ustaleniach faktycznych uznając generalnie postawę skazanego w czasie izolacji jako poprawną i nie nadając jej takiego znaczenia, jakiego oczekiwалby apelujący.

Ostatecznie, mając na uwadze powyższe okoliczności, jak również fakt, że minimalna możliwa do orzeczenia kara łączna pozbawienia wolności, wynosiła 5 lat (najsurowsza kara jednostkowa), a maksymalna 10 lat i 4 miesiące (suma kar jednostkowych) nie sposób było uznać, aby orzeczona przez Sąd I instancji kara 9 lat pozbawienia wolności nie uwzględniała w należyтым stopniu poziomu związku podmiotowo-przedmiotowego objętych wyrokiem łącznym czynów zabronionych i postawy skazanego.

Dalej, odnosząc się do lakonicznej zresztą argumentacji wskazującej na rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej grzywny, stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że najsurowsza kara jednostkowa grzywny wynosiła 120 stawek dziennych, a ich suma 230. Orzeczenie zatem kary grzywny w rozmiarze 160 stawek dziennych, na pewno nie mogło zostać uznane za rozstrzygnięcie nadmiernie surowe i to nawet uwzględniając „ślad” jaki pozostawił fakt wcześniejszego połączenia dwóch z trzech podlegających obecnie łączeniu kar jednostkowych grzywny (150 stawek dziennych), albowiem w takiej sytuacji do wykonania przed wydaniem przedmiotowego wyroku łącznego pozostawało 200 stawek grzywny, a więc znacznie więcej niż ma to miejsce po wydaniu zaskarżonego wyroku. Także kwotowo, chociaż to liczba stawek dziennych wyznacza granice kary łącznej, skazany po wydaniu wyroku łącznego obciążony jest w mniejszym zakresie, niż miało to miejsce przed jego wydaniem. Należy także podkreślić, że przestępstwa, za które orzeczono kary jednostkowe grzywny popełnione zostały wprawdzie w nieodległym okresie, ale jednak nie jednocześnie (popełnione zostały w okresie od 25 września 2009 r. do 31 grudnia 2009 r.). Ponadto jakkolwiek wszystkie one były przestępstwami przeciwko mieniu, to jednak były przestępstwami o różnej postaci (włamanie, rozbój, kradzież). Należy także podkreślić, że katalog przestępstw, za które można orzec karę grzywny obok kary pozbawienia wolności jest w pewnym stopniu ograniczony i wiąże się w dużej mierze z przestępstwami przeciwko mieniu. Fakt zatem, że pozostające w rozważanym tutaj zbiegu realnym przestępstwa, za które orzeczono kary grzywny, należały do przestępstw przeciwko mieniu, nie mógł być tą okolicznością, która czyniłaby związek przedmiotowy tych przestępstw bardzo silnym. Gdy do tego doda się, że rozważane tutaj przestępstwa popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych, a oskarżony działał, albo sam albo z inną osobą, to należy uznać, że związek podmiotowo-przedmiotowy przestępstw, za które orzeczono karę łączną grzywny, kształtował się mniej więcej na takim samym poziomie, jak w przypadku przestępstw związanych z orzeczonymi karami pozbawienia wolności. Również zatem w przypadku kary łącznej grzywny nie sposób było uznać, aby jawiła się ona jako nadmiernie, rażąco, surowa.

Odnosząc się natomiast do kwestii wysokości określonej na nowo stawki dziennej grzywny w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że ta ustalona na potrzeby wydania wyroku łącznego nie jest wyższa od najsurowszej ze stawek ustalonych w wyrokach jednostkowych. Jednocześnie apelujący kwestionując jej wysokość faktycznie nie wskazał jakichkolwiek uchybień, których dopuścił się Sąd I instancji w tym zakresie. Samo bowiem hasłowe stwierdzenie, że ustalona stawka dzienna grzywny nie uwzględnia w należyтым stopniu okoliczności dotyczących osoby skazanego, jego możliwości majątkowych, a przede wszystkim kłopotów ze stanem zdrowia, jako ogólna, faktycznie nie

wskazywała konkretnych uchybień kontestowanego rozstrzygnięcia. Wprawdzie i Sąd I instancji faktycznie nie uzasadnił rozważanej tutaj okoliczności, ale w świetle zgromadzonych dowodów, ustalona przez Sąd I instancji, wysokość jednej stawki grzywny jawiła się jako prawidłowa. Zauważyć bowiem należy, że skazany w chwili orzekania kar jednostkowych grzywny był, tak jak i obecnie, pozbawiony wolności, a wcześniej utrzymywał się z prac dorywczych. Faktycznie zatem sytuacja skazanego w tym zakresie nie uległa zmianie, a tym samym brak było racjonalnych powodów, aby ukształtować wysokość stawki dziennej grzywny inaczej niż uczyniono to w wyroku o sygnaturze VI K 693/10. Wprawdzie rzeczywiście skazany został wycofany z zatrudnienia w zakładzie karnym ze względu na stan zdrowia, ale jednocześnie zauważyć należy, że zatrudnienie owo miało charakter nieodpłatny i tym samym jego utrata nie mogła w sposób istotny wpłynąć na ocenę możliwości majątkowych, czy zarobkowych skazanego. Jednocześnie z akt sprawy nie wynika, aby stan zdrowia skazanego definitywnie uniemożliwił mu podjęcie w przyszłości pracy, a tym samym, aby w sposób jednoznaczny nakazywał ustalenie stawki grzywny w mniejszym rozmiarze, niż uczynił to Sąd I instancji. Należy przy tym zauważyć, że z opinii zakładu karnego wynika, że skazany chętnie uczestniczy w zajęciach sportowych, co wskazuje, że jego stan zdrowia nie jest na tyle zły, by definitywnie uniemożliwił mu wykonywanie pracy. Z powyższej opinii nie wynika również, aby skazany posiadał zaległości alimentacyjne, a obowiązek zapłaty należności orzeczonej w trybie art. 46 § 1 k.k. jest następstwem popełnienia przestępstwa i nie może wpływać na ocenę sytuacji majątkowej skazanego w takim stopniu by redukował do takiego stopnia jego możliwości majątkowe, że nakazywał określenie stawki dziennej grzywny w faktycznie minimalnym rozmiarze (wysokość stawki jednostkowej grzywny ustalona została przecież w niewielkim rozmiarze).

Ostatecznie zatem uznać należało, że również w rozważanym tutaj zakresie rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie raziło nadmierną, rażącą surowością, a tylko takie ustalenie nakazywałoby uwzględnienie apelacji obrońcy skazanego.

Skoro orzeczone kary nie jawią się jako rażąco surowe, a poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne były niewadliwe, przeto zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O opłacie z tytułu obrony udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 635), § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), a o zwrocie wydatków związanych z dojazdem obrońcy do sądu na podstawie § 19 pkt 2 wymienionego wyżej rozporządzenia. Zgodnie bowiem na treścią przepisu § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801), do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wyjścia powyższego rozporządzenia, a więc przed dniem 1 stycznia 2016 r., stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Uwzględniając zatem, że apelację w przedmiotowej sprawie wniesiono w dniu 9 grudnia 2015 r., a akta wraz z ową apelacją wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w dniu 28 grudnia 2015 r., należało w rozważanym tutaj zakresie zastosować przepisy w dotychczasowym brzmieniu, a więc przepisy rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r.

Orzeczenie o wydatkach za postępowanie odwoławcze oparto na treści art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., uznając że rozmiar dotychczas nałożonych na skazanego obciążeń finansowych powoduje, że uiszczenie dodatkowo wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Małgorzata Jankowska Maciej Żelazowski Grzegorz Chojnowski